

Hurá za ním! →

R.D. Václav Trmač

Svatý Šebestián, mučedník

Ilustrace Dominik Strnad

Šebestián pomalu otevřel oči. „Kde to jsem?“ chtěl překvapeně zvolat, když se rozhlédl po místnosti. Z jeho úst se však vydralo jen zasípání. Chtěl vstát z lůžka, ale na mnoha místech těla to strašlivě zabořilo, jako by bylo probodáno šípy. Vzpomínal, co se to vlastně stalo.

Šípy! Ano, bylo to tak. Císař Dioklecián, kterému jsem tak věrně a poctivě sloužil, mě nechal přivázat ke stromu a vojákům nařídil, aby mě použili jako živý terč! Šebestián s hořkostí vzpomínal, jak ho tentýž císař, který dal rozkaz k popravě, mnohokrát chválil, dával ho za vzor ostatním služebníkům, někdy mu svěřoval i velmi důvěrné úkoly... Uprostřed vzpomínek upadl Šebestián znovu do bezvědomí.

Když se opět probudil, seděla u jeho lůžka nějaká žena a otírala mu čelo navlhčeným šátkem. Šebestián ji ospale pozoroval. Najednou se mu v hlavě rozsvítilo: „To je přece paní Irena! Chodila s manželem na naše tajná shromáždění. A když vypuklo pronásledování, byl její muž mezi prvními, kteří skončili ve vězení. Vždyť já sám jsem mu tam několikrát nesl jídlo. A někdy nám dokonce dovolili, abychom si chvíli povídali.

Byl to dobrý křesťan. Nezapřel Krista, i když ho mučili. Teď už je v nebi u našeho Pána.“

Když žena viděla, že Šebestián otevřel oči, zvolala: „Bohu díky!“ Pak se obrátila ke zraněnému: „Tak tě vítám zase mezi živými.“ Když viděla v jeho očích otázku, hned odpověděla: „Myslela jsem, že jsi mrtvý. Zasáhlo tě nejméně dvacet šípů. Chtěla jsem tě důstojně pochovat, aby tvé tělo nehodili někam do stoky nebo aby jím nekrmlili lvy. S radostí jsem zjistila, že ještě dýcháš, tak jsem si zavolala na pomoc dva naše křesťanské bratry a v noci jsme tě přenesli sem.“ Přerušila vyprávění, probudila se v ní hospodyně: „Klidně lež, půjdu ti ohřát polévku. Musíš jíst, ztratil jsi mnoho sil.“

Šebestián se rychle zotavoval. Rány po šípech se hojily, žádná se nezánitila, po několika dnech už mohl chodit po domě. Jednou v noci se v Irenině domě sešlo několik křesťanů, aby se poradili, co dál.

„Tady v Římě ti hrozí nebezpečí, musíš odtud. Císař si myslí, že jsi mrtev, mělo by to jít hladce. Vyhledej nějakou církevní obec na venkově. Dáme ti

Svatý Šebestián

se narodil v Miláně, stal se vojenským velitelem, a protože měl přístup do žalářů, utěšoval uvězněné křesťany a pomáhal jim. Ve druhé polovině 3. století zemřel v Římě jako mučedník. Byl pohřben v katakombách; později byla na tom místě postavena bazilika sv. Šebestiána za hradbami.

na cestu průvodní dopis, aby ti uvěřili, že jsi skutečně křesťan. Tam budeš v bezpečí.“

Šebestián s návrhem nesouhlasil: „Nechci utíkat! Tolik bratří a sester tady trpí. Nechci sedět někde za pecí. Tatínek si kdysi přál, abych se stal vojákem. Teď chci bojovat za víru v Krista, za svobodu křesťanů, za Boží království!“ Čím více ho přemlouvali k útěku, tím pevněji byl rozhodnut zůstat: „To mám celý život žít s pocitem zrádce? Musel bych se stydět před sebou, před Bohem i před všemi křesťany, kteří nezapřeli svou víru, i když je to stálo život!“

Když se Šebestián uzdravil, vydal se přímo k císaři Diokleciánovi, aby ho mezi čtyřma očima obvinil z mnoha zločinů spáchaných na křesťanech a pokusil se ho přesvědčit, aby zastavil jejich pronásledování. Dostal se k němu snadno, ostatní služebníci ho znali. Císař si nejdříve myslel, že vidí před sebou živého Šebestiána, rozzuřil se a vydal ho katům. Podruhé už Šebestián svou popravu nepřezil.

SP Římští vojáci QR

Foto Zdeněk Linka

Svatý Šebestián

i svatý Martin, o kterém jsme psali v minulém čísle, byli vojáci římské armády. Ta byla byla ve své době nejdokonalější na světě. O vojenské zbroji, ovšem v duchovním významu, mluví jeden citát z Bible: najděte si jej a zapamatujte si ho, třeba se vám bude někdy hodit.

١١-٤١ .١ ١٣

Finále luštitelů Pueri Domini

V sobotu 23. listopadu 2002 proběhlo v kněžském semináři v Olomouci finále nejúspěšnějších luštitelů Pueri Domini za minulý školní rok. Z 22 pozvaných se nakonec zúčastnilo třináct ministrantů.

Foto a text: Daniel Dehner

Vše začalo mší svatou, která byla společně se studenty teologického konviktu (ještě v loňském školním roce byl v Lito-měřicích). Sloužil ji P. Alfréd Volný, ředitel konviktu. Ten zaujal svou promluvou, zakončenou výzvou k hledání svého povolání především modlitbou a zkoumáním svých schopností. Také prokázal svůj původ dobrou znalostí nářečí chlapců z Hatě – z jejich oblasti P. Alfréd pochází.

Po mši svaté se začalo zápolení o poslední finálové vítězství. Tentokrát měli ministranti prokázat nejen své znalosti, ale i schopnost orientace v městském terénu. To když měli najít na dvou náměstích v blízkosti semináře odpovědi na otázky, které si vytáhli. Že to bude letos tak vyrovnané, nikdo nečekal. A opět se ukázalo, že v přímém souboji nemusí zvítězit ti, kteří na tom byli nejlépe v celkovém hodnocení.

Odměnou za veškeré úsilí chlapců byly ceny, z kterých si vítězové jen stěží vybírali – kopačák, stolní lampa, puzzle, stolní hokej, rukavice a další věci. Dostalo se na všechny, takže nikdo neodjel s prázdnou.

Na závěr pak zazněla z úst některých ministrantů slova jako: „Škoda, že je to naposled.“ Ale je tady Tarsicius, kde si mohou ministranti taky zasoutěžit. A navíc – na prvním místě by měla být radost, že mohou sloužit Pánu Ježíši, Králi celého vesmíru. Pak mohou přijít na řadu i další radosti.

Výsledky finále

při rovnosti bodů rozhodlo umístění v celoroční soutěži

1. König Jakub (Olomouc)	67 b.	8. Jindřich Honka (Opava)	57 b.
2. Pěnička Radek (Olomouc)	67 b.	9. Vojtěch Machovský (Opava)	57 b.
3. Karel Jiráček (Olomouc)	65 b.	10. František Sovadina (Opava)	57 b.
4. Jan Vavrečka (Opava)	64 b.	11. Viktor Janšta (Opava)	56,5 b.
5. Adam Paskuda (Hať)	60,5 b.	12. Jiří Tichý (Opava)	55 b.
6. František Paskuda (Hať)	60 b.	13. Vojtěch Paskuda (Hať)	54 b.
7. Martin Honka (Opava)	59 b.		

Pozdrav ze semináře
Lekce fotbalové taktiky

Ahoj kluci!

Určitě spousta z vás hraje ráda fotbal. Tato hra je oblíbená všude na světě a ani seminář není výjimkou. Každoročně se zde pořádá turnaj mezi jednotlivými ročníky. Bývají to prestižní souboje. Vzpomínám si na jeden zápas – čekal se boj vyrovnaný, napínavé utkání do poslední vteřiny. Ale stala se překvapivá věc. Po dvou až třech minutách už jedno mužstvo vedlo 3:0! Kluci byli zpočátku nepozorní a nehráli s plným nasazením, tak dostali hned tři góly. Skončilo to nakonec 5:2. Zápas se sice po nezdařilém úvodu vyrovnal, ale zvrátit stav už se prohrávajícímu mužstvu nepodařilo.

Často se po prohraném zápase říká: „Podcenili jsme soupeře.“ A je to pravda. Naši kluci si na začátku řekli: Zatím je to nula nula, nemusíme tak bránit, to uhlídáme, je čas – a nedodrželi taktické pokyny dané před zápasem. Ale ono se to „podcenění soupeře“ stává i v běžném životě! Ta osudná věta: Ještě je čas! Např. mám vstávat ráno do kostela na mši svatou – řeknu si: Ještě chvíli si poležím, ještě je čas... Pak se stane, že zaspím – podcenil jsem to. Nebo: za chvíli mi jede autobus, a zrovna ještě něco zajímavého běží v televizi – řeknu si: Ještě je čas, to stihnu... Pak se honím, a autobus mi stejně ujede – podcenil jsem to. V pondělí dostanu domácí úkol na středu. Na středu? To je ještě čas... Pak na to zapomenu a neudělám ho vůbec – podcenil jsem to.

Kdysi na jedné ministrantské pouti otec arcibiskup Graubner vybízel kluky, aby se řídili heslem: ... Ale proč bych Vám ho říkal? Vy na to určitě přijdete sami pomocí obrázku! Občas si na to heslo vzpomenu. A když se mi povede podle něho jednat, vše proběhne klidněji a bez komplikací. Fotbalisté se také snaží plnit taktické pokyny hned od začátku zápasu. Kdyby začali hrát vždycky až po poločase, nemohli by nikdy vyhrát.

Máme krásný příklad i v naší nebeské matce, Panně Marii. Má jít navštívit Alžbětu? Půjde hned! Dlouhá cesta, do hor, pěšky, komu by se chtělo. Maria jde, a udělá velkou radost jak Alžbětě, tak jejímu synu Janovi.

Když budeme konat vše, co máme, bez odkladu, spousta věcí se kolem nás určitě změní k dobrému.

Odhodlanost a nadšení v této snaze vám všem přeje

Váš bohoslovec Vojtěch Janšta

